

Reszegi Katalin

Jelentésbővülés a helynevek körében*

1. A helynevek körében nem ritka, hogy egy elsődlegesen csak kisebb területet jelölő név az adott területet is magába foglaló azonos helyfajta tartozó nagyobb hely megnevezésévé (például hegycsúcsnév > hegynévvé, kisebb földterület neve > nagyobb határrész nevévé) válik. A *Mátra* például eredetileg a mai Kékes hegy megjelölésére szolgált, az idők folyamán azonban az egész hegység nevévé lett (FNESz.). A *Debrecen* név pedig eredetileg egy kisebb falut jelölt, ami azonban összeépült a szomszédos településekkel (*Szentlászlófalva, Mesterfalva*), s az egységesülő település összefoglaló elnevezésére szintén a *Debrecen*-t használták (vö. TÓTH V. 2008: 49). A név így létrejött két jelentése sokáig élhet egymás mellett. HOFFMANN ISTVÁN névtipológiájában ezt a rész–egész szemléleten alapuló névadási módot jelentésbővülésként tárgyalja, s elkülöníti a névátvitel egyik fajtájaként besorolt metonimikus névadástól, noha a két folyamat több hasonlóságot mutat egymással. Írásomban azt a kérdést igyekszem megvizsgálni mai és régi magyar névanyagot is felhasználva, hogy a helynevek körében a kognitív szemlélet nézőpontjából miként viszonyul egymáshoz ez a két névalkotási mechanizmus,¹ s az ide sorolható példákról is igyekszem árnyaltabb képet adni.

2. A HOFFMANN-modell a neveknek alapvetően a strukturalista rendszerezésére, leírására készült, mégis igyekszik a névadási-névhasználati szokásokat a maga teljességében megragadni, s ezért többek között a megismerő rendszer sajátosságaira is tekintettel van. A jelentésbővülés kapcsán például abból indul ki, hogy az ember — sajátos térszemléletéből adódóan — igen gazdagon strukturál-

* A publikáció elkészítését az OTKA K 100580 számú pályázat, valamint TÁMOP 4.2.1./B-09/1/KONV-2010-0007 számú projekt támogatta. A projekt az Új Magyarország Fejlesztési Terven keresztül az Európai Unió támogatásával, az Európai Regionális Fejlesztési Alap és az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósult meg.

¹ Magukról a terminusokról is érdemes néhány szót ejtenünk. A jelentésbővülés és a metonimikus névadás, noha a tipológia által definiált jelentésükben jól használhatók a névrendszerek leírásakor, mégis kissé félrevezetőek. A jelentésbővülés kifejezés ugyanis a folyamatra utal: egy névvel fokozatosan több, egymással kapcsolatban álló objektumot jelölnek meg, a metonímia pedig, mint látni fogjuk, (a hagyományos és a kognitív szemléletű megközelítések szerint is) a névalkotás alapjául szolgáló mechanizmust jelöli. Valójában tehát mindkettő használható a modell által jelentésbővülésnek és metonímiának nevezett folyamatok, illetve eredményeik jellemzésére.

ja a lokális viszonyokat: a nagyobb területek földrajzi vagy birtokjogi stb. ismeretek alapján kisebb részekre tagolód(hat)nak. Baranyában például az *Émen-tető* nevű dűlőnek négy részét különböztetik meg: a magasabb részét *Nagy-Émen-tető*-nek nevezik, szemben a *Kis-Émen-tető*-vel, emellett elkülönítik a terület *Belső-Émen-tető* és *Külső-Émen-tető* nevű részeit is (BMFN.). Az ember e viszonyok alapján „többszintű, összetett, hierarchikus rendszert alakít ki” a környezetéről, hogy tájékozódását segítse (HOFFMANN 1993: 98–9). A helyek reprezentációi tehát egy sajátos alá-fölé rendeltségi viszonyban állnak egymással. Ennek megfelelően (minthogy a fogalmi rendszer és a nyelv nem különül el a mentális rendszeren belül) a helyek nevei is egyfajta hierarchikus rendbe szerveződnek. S az egyén az adott szituációnak megfelelően aktuálisan választ a hierarchia valamely szintjéről. (Mindez összhangban áll a kognitív nyelvészet azon felismerésével, hogy a fogalmi gondolkodás kategóriái is hierarchiákba rendeződnek, vö. KÖVECSES–BENCZES 2010: 41.) A helyek közötti lokális kapcsolatok, rész-egész viszonyok a helynevek vonatkozásában gyakran (mint az idézett példa mutatja) nyelvtanilag is kifejeződnek, ezeket mégis elsősorban a nevek (denotatív) jelentése hordozza (vö. HOFFMANN 1993: 99).

A hierarchiában való elmozdulás, vagyis egy helynévnek egy új (a korábban jelölt helyet is magába foglaló nagyobb) terület összefoglaló jelölésére való használata új denotatív jelentés kialakulásával jár. Az így megragadott folyamatot nevezi HOFFMANN jelentésbővülésnek, a folyamat fordítottját pedig jelentésszűkülésnek (1993: 99). (Az ennél kisebb mértékű, a denotatív jelentést nem érintő tartalmi változásokat — például a falvak belterületének egy-egy határrellyel való bővülése, beépülése következtében — nem sorolja e változások körébe.) A folyamatot tehát csak azonos fogalmi kategóriába tartozó objektumok nevei között értelmezi. A más helyfajtába tartozó helyek neveinek hasonló változásait (pl. víznév > településnév) pedig a metonimikus névadás egyik altípusaként tárgyalja. A metonimikus névadás fogalmát a modell a névátvitel egyik fajtájaként, egyfajta jelentésbeli névadásként értelmezi, melynek során egy, az adott objektummal kapcsolatban álló, érintkező hely, növény, állat, személy, esemény vagy cselekvés közzói vagy tulajdonnévi megjelölése vonódik át az illető hely megnevezésére (1993: 100–1). A helynév > helynév változások két típusa közötti elkülönítés alapja tehát a hely fajtája. Emellett a HOFFMANN-féle modellt továbbgondoló változástipológiájában TÓTH VALÉRIA az elkülönítés további szempontjaként említi, hogy a metonímia a helynevek keletkezésében játszik szerepet, míg a jelentésbővülés és -szűkülés inkább változástörténeti folyamatnak tekinthető (2008: 16).

3. Megítélésem szerint a modellben a kognitív szempontokat is szem előtt tartó kiindulást követően a két névadási mód vázolt elkülönítésekor már sokkal inkább a rendszerszerűsége törekvés igénye dominál, s háttérbe szorul a megismerő rendszer működésének szempontja. Nincs tekintettel ugyanis a tipológia

arra, hogy a rész–egész viszonyon (*pars pro toto*) alapuló folyamatok (már a hagyományos megközelítésű stilisztikák és jelentésemleletek szerint is) a metonímia körébe tartoznak.

3.1. A kognitív nyelvészet a rész–egész viszonyon alapuló mechanizmusokat szintén a metonímia egyik megvalósulási alapjának tekinti, magát a metonímiát pedig a megismerő rendszer egyik alapvető működési folyamatának tartja (KÖVECSES–BENCZES 2010: 65). E közelítésmód szerint a világról való tudásunk jelentős része strukturáltan reprezentálódik, sematikus fogalmi keretekbe (idealizált kognitív modellekbe) szerveződik (i. m. 51–2). A fogalmi keretek tehát különböző alkotóelemekből épülnek fel, melyek a tapasztalataink szerint általában együtt fordulnak elő (ez jelenthet tényleges fizikai kapcsolatot, vagy valamiféle gyakori együtt előforduláson alapuló forgatókönyvszerű szerveződést, stb.). A metonímiát a megismerő rendszer olyan alapvető folyamataként, konceptuális relációként értelmezik, amelyben egy fogalmi entitás, az ún. közvetítő entitás mentálisan hozzáférhetővé tesz egy ugyanabban a kognitív tartományban vagy idealizált modellben szereplő másik entitást, a célentitást. A metonímia alapjául a fogalmi keretek két alapvető kapcsolatával számolnak: a rész–egész, illetve a rész–rész konfigurációkkal (i. m. 65). A rész–egész viszonyon alapuló folyamatok különböző típusai e közelítésmód szerint tehát egyértelműen a metonímia körébe tartoznak.

A metonímia igen gyakran nyelvi valósul meg: ekkor egy szó, illetve annak reprezentációja tesz hozzáférhetővé egy másik szót, annak reprezentációját. A mechanizmus nyelvi megvalósulásában azután a gyakori, konvencionizálódott metonimikus használat motiválhatja, előidézheti a szó használati szabályainak a megváltozását, a szó reprezentációjának a megváltozását, azaz metonimikusan motivált poliszémia kialakulásához vezethet (vö. KIEFER 2007: 134–8, PETHŐ 2003: 108–10, 2004: 137–8; így alakulhatott ki a *toll* szónak a 'madár-toll' jelentése mellett az 'íróeszköz' jelentése is). Tulajdonképpen ennek a folyamatnak a tulajdonnevek körében való megvalósulása az, amit HOFFMANN ISTVÁN modelljében metonímiának, metonimikus névadásnak nevez: ennek során a metonimikus szemlélet, illetőleg a gyakori használat nyomán egy hely tulajdonnévi megnevezésére egy vele kapcsolatban álló objektum közszoói vagy tulajdonnévi megjelölése vonódik át (a rész–egész viszony alapján), s az elsődleges név/köznév jelentése megváltozik, többjelentésűvé válik. A metonimikus névadás jellegzetes formája az, amikor egy hely megjelölésére egy vele kapcsolatban lévő másik hely nevét kezdik el használni. A továbbiakban ezekre koncentrálok, az ide sorolt esetek alakulásmódja ugyanis nem minden esetben egyértelmű, s esetenként a megismerő rendszer szempontjából nem áll távol a tipológiában jelentésbővülésként meghatározott folyamat mechanizmusaitól.

Az észlelési, megismerési folyamatok alapján kevésbé szorosan összetartozó helyek azonos megnevezései a metonimikusan motivált névadás egyértelmű ese-

teinek tekinthetők, például a természeti névből alakult településnevek (pl. *Sárospatak*, *Hegyeshalom*). E nevek szemantikai tartalma a folyamat eredményeként egyértelműen megváltozott, hiszen egy másik objektum azonosítására is elkezdtek használni őket. És minthogy ez a névadási mód nem ritka, mintaként szolgálhat(ott) újabb nevekhez, más helyfajták kapcsolatában is.

A szorosan összetartozó helyek azonos megnevezései esetében azonban kevésbé egyértelmű a mögöttes mechanizmus. Jól szemléltetik ezt az erdő- és a hegynevek. A két névfajta kapcsolatának a mai névhasználatban való megvalósulását az abauji Hegyköz névanyagában vizsgálva úgy tűnik, hogy a mai névhasználók igen gyakran nem tesznek különbséget a kiemelkedés és az azt borító erdőség megnevezésében. A legtöbb esetben egyetlen névalakulat szolgál mindkét helyfajta jelölésére: a *Halyagos* (KOVÁTS 2000: 78), *Pajna* (164), *Nagy-Milic* (122) egyszerre jelöli tehát a hegyet és a rajta lévő erdőt. Különösen gyakoriak a vidéken e kettős funkcióban a *-hegy* utótagú helynevek: a *Farkas-hegy* (184), *Őr-hegy* (272), *Fekete-hegy* (78), *Kánya-hegy* (78), *Konc-hegy* (79), *Korom-hegy* (137, 292), *Lengyel-bérc* (186) neveket a névhasználók ma a kiemelkedésen lévő erdők megnevezésére is használják. Az *Urasági-erdő* (127), *Erdő* (91), *Kossuth-erdő* (69) nevekkkel pedig azt a kiemelkedést is jelölik, amelyen az erdő található. Ennek háttérében az áll(hat), hogy a megismerési folyamat során az egyén nem választja el élesen egymástól a kiemelkedést és az azt borító erdőséget, a két objektumot valójában egyazon denotátumként dolgozza fel.² Amikor tehát ugyanazzal a névvel (akár hegyként vagy erdőként) nevezik meg az egész helyet, valójában a mai névhasználat nézőpontjából nem metonimikusan motivált névadásról, hanem csupán esetleg metonimikusan motivált névhasználatról van szó. Nem annyira a rész-rész, hanem inkább a rész-egész viszony, illetve a nevek használatáról való tudásunk teszi ezt lehetővé. Az itt említhető példák kapcsán nem lehet könnyen megállapítani, hogy mi vezetett e specifikus névhasználat kialakulásához: ténylegesen névátvonódásról volt-e szó, vagy az egészleges szemlélet, illetve a már meglévő, hegyet és erdőt egyaránt jelölő nevek mintájára eleve mindkét helyfajta jelölésére egyszerre kezdtek használni az újabb közös nevet (vö. RESZEGI 2009).

3.2. A metonimikus névalkotásnak nevezett folyamatnak ezek a kevésbé egyértelmű esetei ugyanakkor igen közel állnak, valójában nem is különíthetők el élesen a HOFFMANN-féle tipológiában jelentésbővülésként meghatározott névadási módoktól, s hasonló problémákat is vetnek fel (esetenként nem könnyen állapítható meg, hogy valóban a jelentésbővülésnek nevezett folyamat eredményével állunk-e szemben, vagy másként magyarázható az egymással kapcsolatban lévő jelentések kialakulása). A jelentésbővülés háttérében az a névhasznála-

² Ezt a szemléletet pedig a névhasználat maga is támogatja, vagyis a viszony kölcsönös: nincs elkülönült neve az összetartozó helyeknek, ezért nem is tekintik külön objektumoknak őket.

ti sajátosság húzódik meg, hogy a helynevek denotátumai a valóságban és az emberek megismerő rendszere számára „nem individuálisan létező, elkülönülő egyedek” (HOFFMANN 1993: 36), nem lehet pontosan meghatározni, hogy honnan kezdődik például egy hegy csúcsa, vagy meddig tart a megnevezett hegyoldal. Ez a térszemlélet pedig azt eredményezheti, hogy bizonyos esetekben — különösen ha a hely egészének esetleg nem is volt saját neve — a hely valamely részének a megnevezését kiterjeszthetik a névhasználók a hely egészére is. A névadás alapjául szolgáló mechanizmus azonban ebben az esetben is a metonimikus szemlélet. A mentális működés tehát hasonló a metonimikus névadásként megjelölt folyamatéhoz: fogalmi kereten belül történik elmozdulás, s ez a névhasználatban bekövetkező változás alapja.

Az előadásom elején a jelentésbővülés szemléltetésére idézett példák (hegy-név > hegység-név; település-név > az adott települést is magába olvasztó nagyobb település neve; kisebb földterület neve > nagyobb határrész neve) a jelentésbővülés tipikus eseteinek tekinthetők, melyek létrejöttében a rész–egész szemlélet játszott szerepet. Az esetek jó részében azonban igen nehéz megragadni a változás folyamatát, sőt a beszélők között is különbségek lehetnek a névhasználatban. Ilyen nehézségek mutatkoznak például a hegynevek egy csoportjánál: igen gyakran megfigyelhető a hegyrészt jelentő földrajzi köznévi utótagú nevek kapcsán, hogy azokkal az egész kiemelkedést nevezik meg. A FNESz. példáit vizsgálva kitűnik, hogy például a *tető* 'hegytető' utótagú nevek napjainkban szinte kivétel nélkül ilyenek (vö. *Agár-tető*, *Durrogós-tető*, *Ebijesztő-tető*, *Foglal-tető*, *Gyökeres-tető*, *Gyűr-tető*, *Istenfa-tető*, *Kalapos-tető*, *Móroc-tető*, *Nagy-Jene-tető*, *Nagy-Mész-tető*, *Poklos-tető*, *Rakottás-tető*, *Sinka-tető*, *Szaduszka-tető*, *Tokár-tető*, *Üver-tető*, *Zajná-tető*). Az abaúji Hegyköz névanyagában szintén azt találjuk, hogy a *tető* utótagú neveket az esetek jelentős részében kiemelkedés (illetve általában a rajta lévő erdő) megjelölésére használják (vö. pl. *Bohár-tető*, *Gilevár-tető*, *Kis-Kujin-tető*, *Kujin-tető* Kishuta névanyagában, KOVÁTS 2000: 182, 184, 185, 186). Első ránézésre úgy látszik, hogy ezek a nevek elsődlegesen hegyrésznevek voltak, s másodlagosan vonódtak át a kiemelkedés egészének megjelölésére, vagyis látszólag jelentésbővülésről van szó.

Feltehető, hogy ez a névhasználati sajátosság már a régiségben is meglehetett: az ómagyar kori adatok szövegbe foglalása alapján úgy tűnhet, hogy a *tető*, *mál* 'hegyoldal', *fő* 'hegytető' stb. utótaggal álló nevekkel jellemzően szintén a kiemelkedés egészét jelölték, leggyakrabban ugyanis a latin *mons*, *monticulus* fajtajelölővel állnak az oklevelekben; vö. például 1256: *ascendit ad montem qui uocatur Kuzepteteu* (ÁÚO. 2: 268), 1307: *monticulum* Fenyemal (Gy. 2: 207, 306). Arra, hogy a kiemelkedés részét jelölik az efféle nevek, az oklevelek szövegezése alapján kevesebb példa van; de vö. 1411: *venissent ad cacumen montis* Jawornokthethew appellati (Oklsz.).

Az itt említhető nevek alakulásmódja azonban nem egyértelmű. Ismeretes egyrészt, hogy a latin szövegbe szerkesztésnél használt fajtajelölést nem tekintjük megbízható helymeghatározásnak. A speciálisabb jelentéstartalmú (különösen a ritkábban használt, pl. *verő*, *lejtő*, *homlok*) hegyrajzi köznévvvel megjelölt helyek neve mellett szereplő általánosabb jelentésű latin fajtajelölőket ugyanis — az adott név, esetleg a hegyrajzi köznév szemantikai tartalmának bővülése mellett — az is magyarázhatja, hogy az oklevél fogalmazójának a nyelvismerete nem terjedt ki ezeknek a magyar szavaknak, helyfajtáknak a latin megfelelőjére. Az ilyen módon szövegbe foglalt névalakulatok persze a latin mellett a magyar nyelvi ismeretek hiányával is magyarázhatók.

Az adatok megoszlása alapján, illetve a térszemlélet említett sajátosságai ismeretében azonban talán mégsem túlzás azt feltételezni, hogy a régiségben a 'hegyrészt' jelentésű alaprészszel álló nevek egy részét a kiemelkedés egészére kiterjesztve is használhatták. E nevek hatására azután az érintett vidékeken esetlegesen a hegyrajzi köznév használatában is végbemehetett a jelentésbővülés.³ Ám minthogy e köznevek szemantikai tartalmának ilyen irányú változásáról későbből nincs információnk (vö. RESZEGI 2010), sokkal valószínűbbnek tűnik az, hogy a régiségben is jórészt inkább csak e köznevek tulajdonnév-alkotó elemként való felhasználásában jelentkezhetett a jelentésbővülés, vagyis az érintett vidékeken lakók számára a valamilyen sajátosságot kifejező/megnevező előtag + hegyrészt jelölő földrajzi köznév névstruktúra a kiemelkedések egészének megnevezésére is modellként hathatott. A névhasználók fejében, illetőleg a kommunikációban pedig már nem is különült el a név kétféle használata.⁴ Ehhez hozzájárulhat az is, hogy a beszélőknek vannak olyan ismeretei a tulajdonnevekről, hogy a szemantikailag áttetsző nevek jelentése nem mindig esik egybe a tényleges denotátum sajátosságaival.

Az idézett nehezen megítélhető esetek kapcsán a jelentésbővülés vonatkozásában is azt mondhatjuk, hogy ezek a metonimikus névadás vitatható eseteihez hasonlóan jobbra a már meglévő nevek mintájára eleve a mainak megfelelő használatban jöttek létre. Vagyis nincs szó új helynévi jelentés kialakulásáról, a névalkotás mögöttes mechanizmusait azonban ebben az esetben is (akárcsak a metonimikus névalkotás és a jelentésbővülés egyértelmű példáinál) a metonimikus szemlélet működteti.

³ Talán ezt mutathatja a következő, 1342-es oklevélrészlet: *tendit directe et in latere kuzep teteu siue medii montis sub vna arbore illicis est meta* (OkISz.), ebben ugyanis a magyar névalakulatot latin fordításban is közlik, ahol a magyar *tető*-nek a latin *mons* megfelelőjét találjuk.

⁴ Ezt tükrözhetik a *Mihályháza teteje* név okleveles említései is, melyekben a helyet jobbra hegyként jelölik meg: 1315: ad *montem* Mihalhazatetey, 1319/1322: ad *montem* Mihalzatety, 1322: ad *montem* Mihalhazatetey; akad azonban példa arra is, hogy a kiemelkedés tetejére vonatkoztatják a nevet: 1330: in *vertice cuiusdam montis* Michalhazatetey (OkISz.).

4. Az eddigiek fényében a vizsgált folyamatok kapcsán azt mondhatjuk, hogy a HOFFMANN-modellben elkülönített két névadási mód, a jelentésbővülés és a metonimikus névadás a megismerő rendszer működését tekintve valójában egyazon kognitív mechanizmuson, a metonímián alapul. Az ilyen módon létrejött új (denotatív jelentésű) helynevek mind metonimikusan motiváltak, közöttük azonban két tipikus eset különíthető el annak megfelelően, hogy az új jelentés, az új névhasználati szokások alapjául a helyek közötti érintkezés, vagyis a rész–rész viszony szolgált-e (pl. víznév > településnév), vagy a rész–egész viszony (pl. hegyrésznév > hegynév). Az ide sorolható nevek egy része ugyanakkor nem sorolható be egyértelműen egyik típusba sem, hanem inkább a két típus közötti átmenetként értelmezhető (pl. hegynév ~ erdőnév).

Érdekes megvizsgálunk az elkülönítés további szempontját, mely szerint a metonimikus névadás névalkotási, névkeletkezési folyamatnak, míg a jelentésbővülés inkább névváltozási folyamatnak tekinthető. Változástipológiájában TÓTH VALÉRIA a névváltozási folyamatok közé azokat a módosulásokat sorolja, amelyekben a hangalak és a jelentés kapcsolataként felfogott helynév valamelyik (vagy mindkét) összetevője módosul (vö. 2008: 15). Az elkülönítés azonban e kiindulást érvényesítve sem tökéletesen megvalósítható. Igaz ugyan, hogy a metonimikus névadás körébe sorolt névalkotási módok jó részében valóban az eredeti közszói vagy tulajdonnévi jelentéstől elkülöníthető új helynévi jelentés jön létre. Ám a helynév > vele érintkező hely neve metonimikus változás során (különösen a szorosan összetartozó helyek esetében) a jelentésbővülésnek nevezett folyamathoz hasonlóan arról van szó, hogy az eredeti névnek újabb, az előzővel szoros, némileg átfedő jelentése jön létre. A két folyamat elkülönítésében tehát ez a szempont sem alkalmazható kizárólagos jelleggel.

Irodalom

- ÁÚO. = *Árpád-kori új okmánytár I–XII*. Közzé teszi WENZEL GUSZTÁV. Pest (később Bp.), 1860–1874.
- BMFN. = *Baranya megye földrajzi nevei I–II*. Szerk. PESTI JÁNOS. Pécs, 1982.
- FNESz. = KISS LAJOS, *Földrajzi nevek etimológiai szótára I–II*. Negyedik, bővített és javított kiadás. Bp., 1988.
- Gy. = GYÖRFFY GYÖRGY, *Az Árpád-kori Magyarország történeti földrajza I–IV*. Bp., 1963–1998.
- HOFFMANN ISTVÁN (1993), *Helynevek nyelvi elemzése*. Debrecen. Újraközlése: Bp., 2007.
- KIEFER FERENC (2007), *Jelentéselmélet*. Második, bővített és javított kiadás. Bp.
- KOVÁTS DÁNIEL (2000), *Az abauji Hegyköz helynevei*. Sátoraljaújhely.
- KÖVECSES ZOLTÁN–BENCZES RÉKA (2010), *Kognitív nyelvészet*. Bp.
- OklSz. = SZAMOTA ISTVÁN–ZOLNAI GYULA, *Magyar oklevél-szótár. Pótlék a Magyar Nyelvtörténeti Szótárhoz*. Bp., 1902–1906.

- PETHŐ GERGELY (2003), A főnevek poliszémiája. In: *Igék, főnevek, melléknevek. Előtanulmányok a mentális szótár szerkezetéről*. Szerk. KIEFER FERENC. Bp. 57–124.
- PETHŐ GERGELY (2004), *Poliszémia és kognitív nyelvészet. Rendszeres főnévi poliszémiatípusok a magyarban*. Doktori értekezés. Kézirat. Bp.
- RESZEGI KATALIN (2009), A kognitív szemlélet lehetőségei a helynévkutatásban. A metonimikus névadás. *MNyj.* 47: 21–41.
- RESZEGI KATALIN (2010), A hegyrészt jelölő földrajzi köznevek. *MNyj.* 48: 77–97.
- TÓTH VALÉRIA (2008), *Településnevek változástipológiája*. Debrecen.